

сякоха главите. С хиляди ромейци бяха преселени ^{към} Дунава и за него. Куманите пренасяха част от пленниците в жертва на своите богове и товареха конете си с разграбена ценна плячка. Безброй стада добитък бяха изпратени на север към Мизия.

Като призрак се луташе високата осанка на Калоян из димящите развалини. Беше станал още по-мършав, изглеждаше още по-висок. Дълбоки бръчки дълбаеха посивялото му лице, косите му, оидели и побелели се виеха в небрежно безредие около ушите му.

Като че някаква страшна непобедима сила го тласкаше напред, ден и нощ, без да му дава мира, без да му дава покой.

Сякаш не идеше и не спеше. Явяваше се гдето най-малко го очакваха. И пак внезапно изчезваше. Никъде, в някоя уличка, го посрещаха разплакани жени и молеха пощада заръмжете, за синовете си. Други се таяха зад прозорчетата на оцелелите си къщи и тайно го проклиняха с най-лоши прокоби. И той бягаше като сянка из улиците, заобиколен от най-верните си войводи, обвит в черен плащеник, с ниско нахлушена до очите шапка. Качваше се по яко укрепените скалисти възвишения и дълго съзерцаваше унесен чудните гледки, които се разстилаха пред взора му. Далече на север се синеех тънката ивица на Хемуса, на юг се тъмнееха Родопите. А от запад, през ярко зелените ливади, идеше като грамаден сребролюспест змей Хебъра...

Една вечер ~~четвъртата~~ от превземането на града, Калоян дълго стоя върху най-горната площадка на голямата средна кула. Стоя чак докато мръкна, острият есенен вятър го обви в хладната си ласка и далечни мъгли закриха от очите му синята ивица на Хемуса. Докато войводата Манастиър почитателно се докосна до лакета му.

- Студено става, господарю.

Царят не се помръдна. Не му се отиваше. Не му се връщаше.